

til Kapitlet, der omhandler Domsmagten i Straf- fefager. Med Hensyn til dette har jeg først en Erindring at gjøre angaaende den Ret, der ifølge § 3 skal stables; den vækker hos mig en Betænkelse, der ikke er fremhævet af de to ærede foregaaende Talere, som muligviis heller ikke vilde tillægge den samme Vægt som jeg. Efter denne Paragraf skal jo nemlig Kriminal- og Politiretten gaae ind og Landsover- samt Hof- og Stadsretten gaae over til at være en Landsover- og Stadsret, hvorunder Kjøbenhavn og dens Grund samt gamle Kjøbenhavns Amt skulle henlægges. Jeg kan nu være meget tilfreds med den Formindsfælse af Hof- og Stads- rettens Navn, som Lovens tilfigter, men jeg kan ikke i lige Grad være tilfreds med den over- ordentlige Forøgelse af Medlemsantallet, der skal finde Sted i denne Ret, som, hvis jeg ikke tager feil, kan betegnes som et Monstrum af en Ret; den skal nemlig bestaae af en Præsident, en Vicepræsident og 27 Medlemmer. En saadan Ret troer jeg ikke vil kunne samvirke med den Eenhed og Fasthed, som er en uaf- viselig Fordring til en kollegial Ret. Det er allerede under de nærværende Forhold meget vanskeligt at faae en Eensartethed i Afgjørelsen af Sagerne, idet Medlemmerne ere deelte i forskellige Hold, og hvert Hold arbejder jo for sig, og da Rettens Medlemmer ganske vist ikke, saaledes som en æret Taler forleden Dag forudsatte, have Overflødighed af Tid, saa er det ikke let muligt for de Medlemmer, der arbejder i det ene Hold, at gjøre sig bekendte med, hvad der skeer i det andet. Denne Omstæn- dighed er allerede nu til Hindrer for en eens- artet Afgjørelse, men det vil aabenbart blive langt værre, naar Medlemmernes Antal, som her er foreslaaet, bliver 27. Dertil kommer en anden og for mig endnu væsentligere Be- tragting, som gjør, at jeg ikke kan være enig i Oprettelsen af denne Ret, nemlig at denne Landsover- og Stadsret vil komme i en skjæv Stilling til de 6 af dens Medlemmer, der skifteviis skulle gaae ud og danne Byretterne i Kjøbenhavn. Efter Lovudkastets Bestemmelser ville jo vel disse Byretters Domme ganske vist ikke blive indankede for denne Landsover- og Stadsret, men derimod for Kredsretterne, men i overordentlig mange og overordentlig vigtige

Spørgsmaal ere dog Byretterne stillede under denne Landsover- og Stadsret, som Appelin- stants. Jeg skal eksempelviis nævne § 85, der angaaer Vidners Udeblivelse, § 89, der hand- ler om det Tilfælde, at et Vidne vægrer sig ved at afgive Forklaring, § 100, der handler om Fængselskjendelse, § 129, om Paaanke af Behandlingen af Sagen i det Hele, naar ingen Aktion anlægges, § 132, om Rægtelse af at tilveiebringe Dphsninger, som den offent- lige Anklager forlanger, og jeg kunde nævne en meget betydelig Mængde andre Tilfælde; i alle disse særdeles vigtige Tilfælde staaer Overretten som Appelinstant over de af dens Medlemmer, som danne Byretterne; men dette forekommer mig at være misligt. Jeg erkjender, der er naturligviis ikke noget Umuligt i en saadan Ordning; jeg erkjender fremdeles, at man ikke aldeles undgaer noget Saadant paa andre Punkter, naar man ellers følger Lovudkastet, navnlig naar man tager Førstedommeren af Højesteret, idet jo nemlig Rævningsrettens Domme i visse Tilfælde ville komme ind un- der Højesteret, og jeg erkjender derfor, at hvis der var en absolut Nødvendighed tilstede, saa maatte man ogsaa finde sig deri, man kan jo ikke altid opnaae det Bedste, men det forekom- mer mig, at man paa en meget simpel Maade kunde raade Bod paa begge de af mig paaapegede Ulemper, nemlig ved at udfille Overretten fra Stadsretten, saaledes at der blev en egen Overret, som altsaa var Overinstant for Derne, baade i de civile og kriminelle Spørgsmaal, der komme ind for den, og var Overinstant for Byretterne i Henseende til de kriminelle Spørgsmaal, der ikke staae under Appel til Kredsretten. En saadan Overret kunde jo meget let oprettes, og ved Siden deraf en Stadsret, altsaa med Under- afdelinger for de mindre Gjældsager og for Skiftesager, forsaavidt det maatte befindes, at det fremdeles vilde være rigtigt at holde paa Forbindelsen mellem Skifteretten og denne Stads- ret, hvilket imidlertid, som jeg ogsaa ifjor ud- talte, vistnok vilde stille sig tvivlsomt for mig, naar der var Tale om en almindelig Omord- ning. En saadan Ordning, som jeg har an- tydet, er altsaa den samme, som man havde fra 1771 til 1805, og den Omstændighed, at man tidligere har havt den og er gaaet bort